

„Even wachten,” zegt Willemien. „Jullie hebben me zo verwend, nu heb ik ook een cadeautje voor de kinderen. Ik denk dat ze volgend jaar wel weer een kerstkaart zullen tekenen, en dan gaan alle potloden op.”

„Het zijn geen potloden,” verbetert Jan-Hein. „Het zijn viltstiften!”

Gelukkig heeft Willemien er geen erg in omdat zij naar de kast loopt om de pakjes te halen.

Moeder schudt boos van „nee” tegen hem. Jan-Hein moet niet denken, dat hij alles zo maar mag zeggen. Moeder begrijpt best, dat hij op school al veel geleerd heeft, maar daarom hoeft hij nog niet op te scheppen. De pakjes die Willemien aan de kinderen geeft, zitten in hetzelfde papier verpakt dat vorig jaar om de doos van Willemien zat. Moeder ziet het wel, maar gelukkig heeft Jan-Hein er geen erg in. Daarom wilde Willemien het mooie papier van dit jaar óók weer bewaren. Zij is niet zo heel erg rijk en trouwens aan de dijk is niet één winkel te vinden die zulk papier verkoopt.

Elsje en Jan-Hein scheuren de pakjes open. Zij hebben geen tijd om de plakbandjes eraf te peuteren. Heel blij zijn ze met de viltstiften. Het zijn er zoveel met een heleboel kleuren.

„Dank-u-wel” zeggen ze netjes. Maar Elsje kan het niet laten om Willemien een kusje te geven.

Dat moet dan meteen ook maar het afscheid zijn. Vader moet voorzichtig rijden met die gladheid.

Buiten gekomen zien zij de sterren alweer aan de hemel staan. Ze flonkeren zó mooi.

Elsje blijft met open mond naar boven staren. In de stad kun je de sterren vaak niet goed zien door alle lichten in de straten. Maar hier . . .

„Kom kind,” zegt moeder. „De ster van Bethlehem zul je hier niet zien hoor.”

Tot slot van de middag mogen Jan-Hein en Elsje allebei even aan de mooie koperen bel trekken.

„Hoor je, nu heb ik ook nog klokgelui gehad vanmiddag.”

De kinderen zwaaien naar Willemien, maar die is al gauw verdwenen in de duisternis.

Onderweg denken zij aan de eenzame reiger in het weiland. Jan-Hein hoopt dat morgen alle ijs weg is want hij vindt het heel erg dat die grote vogel geen eten kan vinden. Moeder is erg blij dat hij dat zegt want Jan-Hein houdt heel veel van schaatsen. Soms lijkt het alsof hij niet lief is, maar toch . . .

Thuis willen ze meteen gaan kleuren maar dat vindt moeder niet goed.

„We gaan eerst eten en dan . . .”

„naar bed,” vult Jan-Hein aan.

Wanneer moeder hem in het voorbijgaan over zijn bol aait en zegt: „Wij weten het wel samen!” ontstaat een flinke stoeipartij tussen moeder en Jan-Hein. Dat is zijn manier om te zeggen dat hij het niet helpen kan wanneer hij onaardig is.

De andere dag roept hij Elsje op zijn kamer. Samen tekenen zij dan één hele grote kerstkaart voor Vader en Moeder. Jan-Hein schrijft erop: „Prettige Kerstdagen”.

Dan houdt hij Elsje's hand vast en samen zetten ze er dan ook nog op: „Gelukkig Nieuwjaar”.

Allebei schrijven ze hun naam er onder. Het is jammer, dat zij niet zo'n grote enveloppe hebben; maar geen nood. In de keukenla liggen plastic zakken. Daar is vast wel een witte bij. Ze rennen naar beneden.

Tot grote verbazing van moeder die in de keuken bezig is, grissen ze een tas uit de la en gaan in hetzelfde tempo weer naar boven. De tekening wordt erin

gedaan en de zak dichtgeplakt met plakband.
„Voor Vader en Moeder” probeert Jan-Hein te schrijven. Maar dat gaat niet zo best op plastic. Dan moet het maar zo. Wanneer de postbode komt, sluipen ze gauw naar de brievenbus en stoppen hun kaart erbij.

’s Middags drinken ze met moeder thee en daar komt vader binnen.

„Wij hebben nu zo’n mooie kerstkaart gekregen! Jullie raden nooit van wie!”

De kinderen zitten met glanzende ogen te dansen op hun stoelen.

„Raad eens moeder!”

Die weet het niet. Ze noemt zoveel namen, maar de kinderen juichen iedere keer „Nee . . .!”

Dan zegt moeder: „Hoe kunnen jullie dat nou weten? Vader heeft de kaart toch bij de post gehad?”

Wat kijken ze nu op hun neus . . .

Vader laat de kaart maar gauw aan moeder zien.

Prachtig is hij.

„Elsje heeft het onderste zelf geschreven,” zegt Jan-Hein haastig. Moeder hangt hem boven alle andere kaarten aan het rode lint.

Zouden Jan-Hein en Elsje misschien een beetje begrepen hebben wat het woord „Vrede” betekent?

Maarten Luther

IK BEN EEN ENGEL VAN DE HEER . . .

Ik ben een engel van de Heer,
daal uit de hemel tot je neer
en breng een nieuw en mooi verhaal
dat ik vertel in mensentaal.

't Is van een moeder die vannacht
een kindje kreeg en dankbaar lacht.
't Is van een kindje, lief en klein
dat wil altijd je vriendje zijn.

De Here Jezus is dat kind
die ieder helpt die Hem bemint,
de Heiland die je droefheid kent
en alles waar je bang voor bent.

Hij die je van je schuld bevrijdt
geeft je geluk en zaligheid,
dat in de hemel dag aan dag
met ons, de engelen, wonen mag.

Let goed op wat ik je vertel,
dan vind je vast dat kindje wel:
't ligt in een kribbe in een stal.
Toch is Hij Koning van 't heelal.

Laat ons nu blij en welgezind
gaan zoeken naar dat hemels kind
en met de herders binnengaan.
Zie, zie wat God hier heeft gedaan.

Maar kijk niet enkel met het oog
dat al zo vaak een mens bedroog.
Alleen wie luistert telkens weer
die ziet Gods zoon, de lieve Heer.

Wees welkom, eedle gast, zo groot,
die arme zondaars niet verstoot.
Gij zoekt mij op in donkre nacht.
Hoe wordt U ooit mijn dank gebracht.

O Heer die alles hebt gemaakt,
hoe werd Gij nu zo arm en naakt
dat Gij in doeken liggen moet
in 't hooi dat os en ezel voedt.

Al zou de wijde wereld, Heer,
tien keer zo groot of honderd keer,
van goud en diamanten zijn . . .
nog was ze als wieg voor U te klein.

Maar grove doeken, simpel hooi,
dat is uw koninklijke tooi,
dat is de zijde, het brokaat
waarin, Gij, vorst, U vinden laat.

Zo voert Gij uit uw wijze plan
waar ik de les uit leren kan,
dat 's werelds macht en hoge staat
voor U maar hooi is dat vergaat.

O kindje Jezus, lief en zoet,
spreid U een bedje in mijn gemoed
en blijf bij mij in lief en leed,
zodat ik, Heer, U nooit vergeet.

Dan ben ik vrolijk en gerust
en zing en spring naar hartelust.
Mijn wiegelied krijgt dieper klank:
een psalm van hulde, lof en dank.

Ere zij God! Hij zendt zijn Zoon.
De engelen zingen wonderschoon.
Zo wensen zij ons allen saam
een goed nieuwjaar in Jezus' naam.

Vertaling Jan Wit

BRONVERMELDING

- Jaap Zijlstra Kerst
uit: Land in zicht
Kok, Kampen
- Olaf J. de Landell De wiegen-maker
uit: Winterverhalen
© De Boekerij, Amsterdam/
Brussel
- Elizabeth Goudge Zoon van David
uit: The Reward of Faith
Andrew Nurnberg, Londen
- J. W. Schulte Nordholt Het volk dat wandelt in het
duister
uit: Liedboek voor de Kerken
Boekencentrum, Den Haag
- Hans Bouma Het lied van de huisgenoot
uit: Een nieuwe Schepping
Voorhoeve, Den Haag
- Hanna Lam Advent is dromen . . .
uit: Alles wordt Nieuw
Callenbach, Nijkerk
- J. W. Schulte Nordholt Kerstmis op een oud schilderij
uit: Uit hoge hemel
A. Roelofs van Goor, Meppel
- Maarten Luther Ik ben een engel van de
Heer . . .
uit: Liedboek voor de Kerken
Boekencentrum, Den Haag

Een nieuwe kerstbundel met verhalen en gedichten voor jong en oud.

Samenstelster Miep van Rooijen heeft inmiddels alom bekendheid gekregen met bundels als *Nieuw gezinsboek voor kerst*, *Kerstboeket* en *Nieuw kerstboek voor kinderen*.

Ook deze nieuwe bundel heeft zij weer met veel zorg samengesteld. De meeste verhalen zijn nieuw en speciaal voor deze bundel geschreven.

De verhalen zijn van Sietsche Gerkema, Elizabeth Goudge, Gerrit van Heerde, Hans van Holten, Olaf de Landell, Miep van Rooijen, Corrie Schonewille, Nel Veerman en Ina de Vries-van der Lichte.

De gedichten zijn van Hans Bouma, Hanna Lam, Miep van Rooijen, J. W. Schulte Nordholt, Co van der Steen-Pijpers, Nelleke Verduyn, Jo van de Wetering en Jaap Zijlstra.

J. N. VOORHOEVE, DEN HAAG

ISBN 90 297 0729 1